

De
Mosasaurus

en andere vroege werken

Johan Klein Haneveld

De
Mosasaurus

en andere vroege werken

Johan Klein Haneveld

Voor Marten en Berend,
die zich vrijwillig (hoop ik) opofferden om als publiek te
dienen voor mijn allereerste verhalen ...

© 2026 Johan Klein Haneveld

Opmaak: Theo Barkel

Omslag: Johan Klein Haneveld

Eerste druk

ISBN: 9789403900995

NUR: 334

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Inhoud

Inhoud

Voorwoord	6
1. Fossielen en levende fossielen	9
2. De mosasaurus	11
3. De Nessiteras Rhombopteryx	14
4. Verwaardeloosde rivier	19
5. De dinosaurus	20
6. John en Cliff	22
7. Het eiland der pterodactylen	28
8. De hel van Venus	36
9. De bank...	43
10. Computer nachtmerrie...	52
11. De ravijnen van de nacht	56
12. De tijdmachine	68
13. Opstand	74
14. De Spiegel	100
15. Verraden	128
16. Het contract	159
17. Ondergronds	203
18. Vanwege een groene huid	220
19. Het eiland	230
20. De gaten	240
21. Verdwaald	260
22. De aquariaan	280
23. De reddingsboot	297
24. De Tyrannosaurus	312
25. Mislukking	323
26. Het eind van de wereld	333
27. De sprong	345

Voorwoord

Vlak na het lezen van ‘Conquistador’ (2017) ontmoette ik Johan Klein Haneveld op Comic Con. Dat was het eerste gesprek van vele die zouden volgen. Deze verhalenbundel is er medeverantwoordelijk voor dat ik ben gaan houden van de Nederlandstalige fantasy en science fiction en het werk van deze geweldige schrijver ben gaan volgen.

Johan Klein Haneveld is een geboren schrijver. In zijn jeugdverhalen laat hij zien dat hij ook op jonge leeftijd al vragen ging stellen en daar met behulp van schrijven en fantasie een antwoord op probeerde te vinden. Dat heeft in mijn ervaring de oerverhalen opgeleverd, waaruit zich zijn geëngageerde auteurschap heeft ontwikkeld.

En vanuit de vragen die uit kinderlijke verwondering voortkomen, is ‘De Mosasaurus’ in mijn beleving een sleutelverhaal. Aan de ene kant laat het door de tijdsaanduiding al de creativiteit zien op schrijfgebied en de moed om te experimenteren met vorm. Deze experimentele originaliteit zal later geperfectioneerd worden in zijn mozaïekromans en ‘De Hoeder van de Vulkaan’ (2020).

Kortom met ‘De Mosasaurus en andere vroege werken’ wordt de ontwikkeling van de schrijver Johan Klein Haneveld onder de aandacht gebracht. Zijn verwondering bij wetenschappelijke thema’s en eerste science fiction verhalen die hij schreef op jonge leeftijd, hebben zich ontwikkeld tot een betrokken schrijverschap, waarin wetenschappelijke en maatschappelijke thema’s op de juiste manier onder de aandacht komen van de lezer.

Ferry Visser, *recensent*

In 2026 is het 25 jaar geleden dat mijn debuutroman 'Neptunus' uitkwam. Nadat ik een tijd lang wat minder publiceerde, verscheen in 2016 'De Krakenvorst, boek 1: Keruga', waarmee ik mijn intrede deed in de wereld van de SF en fantasy in ons taalgebied. Aangezien ik dit jaar ook de heugelijke leeftijd van vijftig jaar bereik, leek het me een geschikt moment voor een terugblik op mijn schrijfcarière.

Wanneer ik precies begon met schrijven kan ik niet met 100 procent zekerheid zeggen. Volgens mijn moeder pakte ik als peuter al pennen en maakte ik krassen in schriften die op letters leken. Het leren lezen en het verlangen om te schrijven gingen gelijk op. Ik vond een schriftje terug met opstellen die ik schreef in de eerste klas. 'Kees is in Italie. Bij het meer. In het meer zijn vissen. Het meer is diep. Ja, dat is waar. Maar Miep ziet een hagedis. De hagedis is mooi. De hagedis rent weg. Er zijn meer.' En 'Kees en miep zijn aan het strand. Er is een krab. Er zijn er 10. Kees ziet een meeuw en miep? Wat ziet zij Miep ziet een vis! Miep en kees! Er is een vis doot. Kees: zullen we de vis begraven? Miep: ik zet bloemen er naast. Kees huilt.' Bij dat laatste verhaaltje had de docent geschreven: 'Zielig, Johan.' Op achtjarige leeftijd begon ik daarom aan mijn eerste boek - een non-fictie over dinosaurussen. Ik had kennelijk al een aantal van de creationistische boeken gelezen die bij mijn ouders in de kast stonden, want ik wist met grote overtuiging te verkondigen dat de evolutie niet klopte ...

Ik deel met jullie de inhoudsopgave en het eerste hoofdstuk, dat ik overtypete uit het oorspronkelijke schrift met de harde kaft dat nog steeds in mijn kast staat, compleet met de niet volledig correcte spelling die ik destijds gebruikte ...

1. Fosielen en levende fosielen

1 zit er nog een dinosaurus in de kongo?

2 is de buidelwolf uitgestorven?

3 is de efolutsie waar?

deze vragen worden in dit boek verhandeld.

4 hoe worden fosielen gevormt?

5 welke fosielen zijn er?

6 welke fosielen zitten in kool? (steenkool)

deze vragen worde ook geantwoord

ik ben 8 jaar en zat in klas 2k en ga naar klas 3

ik heet Johan kleinhanenveld

Hoofstuk 2 de efeutsie van chales darwin

darwin was eerst gelovis máár toen hij op een eiland zag dat reptielen op vogels leken werd hij langzaam maar zeker ongeloovig.

Hij bedacht de evelutsie!

eerst was er niks maar het water werd verwarmt en deeltjes gingen aan elkaar vast en vielen weer uit ekaar tot de levende cel tevoorschijn kwam: eers ongewervelden, dan insecten, landplanten, vissen, amvibieen, reptielen, vogels, zoogdieren, mens.

De efutsie is niet waar

er zijn veel evelutsieboeken.

Naast christelijke boeken die de evolutietheorie probeerden te ontcrachten, las ik ook populair wetenschappelijke boeken over dinosauriërs, blijkt al meteen uit het eerste verhaal dat ik voor mezelf schreef buiten schooltijd. En kennelijk had ik er geen probleem mee de daarin gehanteerde tijdsaanduidingen te gebruiken.

Op de basisschool genoot ik van de opstellen die we moesten schrijven. Ik vond dat we daar veel te weinig opdrachten voor kregen. Dus uiteindelijk kwam ik op het idee om dan maar in mijn eigen tijd opstellen te gaan schrijven. Ik was toen tien of elf jaar oud. Het schrift waarin ik dat deed, heb ik gelukkig nog steeds in mijn bezit. De volgende twee verhalen heb ik daaruit overgetypt, inclusief mijn spel- en schrijffouten. In de kantlijn voor beide verhalen had ik trots 'S.F.' geschreven. Ja, ik las toen al de dikke verhalenbundels met verhalen van onder andere Arthur C. Clarke en Isaac Asimov uit de kast van mijn vader.

2. (SF) De mosasaurus

Op een avond in mei +/- 66 miljoen jaar voor christus, borrelen belletjes vlakbij het krijteiland.

De steile, witte wanden rezen uit de zee op en werden beschenen door het licht van de maan. De belletjes maakten plaats voor golvjes en daar komt langzaam een spitse snuit met twee rijen scherpe tanden en vrij kleine ogen tevoorschijn. dan schuift de kop weer het water in. Bovenop de krijtrotsen beweegt iets, dan fladdert er een pterodactiel weg. Intussen schoot het ranke lijf vlak over de bodem verder, peddelend met z'n poten. Met een bocht gleed hij tussen het wier. Donkere, dreigende onweerswolken dreven over en even later viel de eerste druppel. Al snel goot en storte het water neer. Het water goot van de rotsen af en tegelijk stak er een storm op. Het donderde en bliksemde. Het monster - uit de eerste regels van het verhaal - kwam weer boven water en tegelijk sloeg een bliksem in op de plaats waar het monster omhoogkwam. Een rode spiralende vlam gaat om het monster heen, verkleurt tot geel en dan is er niets meer.

1987 10 November Alphen a/d Rijn. In zwembad 'De Hoorn' is het een drukte van belang. het is ook zo heet. Opeens, een gele vlammeende spiraal, die verkleurt tot rood. De mensen zwemmen of lopen naar de kant, men dringt en duwt om zo snel mogelijk op de kant te komen. Uit de spiraal valt de mosasaurus in het water met een geweldige plons. De mensen keken naar het dier dat met een razende vaart, vlak onder het wateroppervlak zijn weg zocht naar het diepe gedeelte van het zwembad. Dat dier was 12 meter lang en zijn poten en bek maakten de indruk van een gevaarlijk monster, maar de mosasaurus was alleen verdwaasd van de plotselinge val en schoot dwars door

het zwembad. Al snel kwam iemand met twee astronotes oculatus (oogvleckichlide) van 35 cm en liet ze los in het zwembad. De mosasaurus keek nieuwsgierig naar de vis en hapte toen toe. Al gauw waren alletwee de vissen verdwenen.

De volgende morgen: Er stopte een zwarte, deftige wagen voor het zwembad. Er stapten verschillende wetenschapsmannen uit en die stapten het zwembad binnen. Aan het eind van de middag stonden er 3 van die wagens en de wetenschappers keken en keken maar. Een wonder, dat beest.

De directeur had namelijk een paar laboratoria en universiteiten gebeld. Aan de pers werd voorlopig niks gezegd. De mosasaurus intussen, zwom maar door het bad en werd gevoerd met cichliden van een kwekerij en ook werden forellen van een forrelekwekerij (de dichtsbijzijnde) gevoerd. De mosasaurus voelde zich alles behalve lekker, dat was na drie dagen duidelijk te zien, hij hapte vaker lucht, werd steeds wilder en at niets meer. Twee dagen later lag hij stil op de bodem. razend snel werden gespecialiseerde dierenartsen opgebeld en werd de mosasaurus op de kant gehesen en werd er door de artsen van het rioordziekenhuis zuurstof toegediend, maar de geleerden twijfelden of hij het wel zou halen. De dierenartsen waren snel geariveerd. Toen de mosasaurus weer wat bijkwam begon hij driftig met zijn staart te slaan en werd daarom vastgebonden aan een bancard. Met sproeiers werd zijn huid natgehouden. De mensen van het ziekenhuis namen hem mee in de ambulance.

In het ziekenhuis: de mosasaurus ligt doodziek in een bad gevuld met zeewater te wachten op zijn maag-darmoperatie, die waren namelijk niet aangepast aan het zoete water. Een uur later wordt hij afgevoerd naar de operatietafel, onder narcose gebracht. De operatie duurt lang, met zuigers worden maag en darmen schoongemaakt. De zuurbacteriën die door het zoete water zijn afgestorven moeten opnieuw zich gaan vermeerderen en hun taak op zich nemen. Om dit vlotter te doen

verlopen werden injecties met deze bacteriën gegeven. Ook de celwand van de maag was grotendeels afgestorven, dus moest er een nieuwe komen. Nieuwe celstof word erop gesmeert en de operatie is afgelopen: hij moet terug naar zijn bad. Ook zijn lever is verzwakt, maar daartegen konden wel injecties voor gegeven worden.

Twee weken later: De mosasaurus eet weer (speciaal gevangen levende haring) maar nu moet hij naar een ander tehuis. Het aquarium in bergen aan zee had wel een basin vrij waar de mosasaurus in kon verblijven, alleen niet zo groot, maar hij kon er een tijd in blijven. Gevoerd met haring en af en toe wat anders hield hij het daar drie maanden uit want toen ging het onweten, de regen striemde de gezichten van de oppassers. De regen spoot naar beneden de lucht was helder verlicht en de bliksem sloeg in op de plaats waar hij bovenkwam, een rode spiralende vlam kronkelt om de mosasaurus heen verkleurt tot geel en dan is er niets meer.

66 miljoen jaar geleden. Een gele spiraal verschijnt, verkleurt tot rood en dan valt de mosasaurus midden tussen twee jagende soortgenoten in en verder leefde hij nog lang en gelukkig.

3. (S.F.) De Nessiteras Rhombopteryx

Het is 5 april 2025 als in Loch Ness de legende van de heilige Columba en het monster vervilmd word. Het "Monster" werd voortgedreven door minionderzeeërs. Loch Ness was veranderd in een helder meer, waar bossen waterplanten aan de oppervlakte dreven. Juist toen het "Monster" bovenkwam en "Columba" een kruis sloeg, gebeurde het: er werd een tweede bobbel zichtbaar, op +/- 60 m afstand van het plasticken monster, toen kwam er een lange nek naar boven. Even later trok het monster deze weer onder water en stormde met een geweldige vaart op het namaakmonster af. Het reusachtig lijf liet een spoor van wit schuim achter. Vlakbij het monster gekomen, hief het zijn voorlijf boven water en viel op het namaakmonster. Duidelijk waren de peddelvormige poten en de lange nek zichtbaar. In een wolk van schuim en water werd het bouwsel onderwater gedrukt!

Met een krakend kabaal brak de "Nek" van het "Monster" eraf. Het was een geluk dat het "Monster" op afstand bestuurd werd, want anders zou de bestuurder omgekomen zijn. Het echte monster draaide zich om en zwom hard weg, maar verdween niet. Langzaam draaide het om zijn as en stormde opnieuw op het namaak monster af, wat nu helemaal in stukken viel. Intussen bleef men op de kant filmen en fotograferen. Nu verdween het monster wel, maar had men bewijs dat het bestond. Het belangwekkende nieuws bereikte ook James Flinsteen, een handelsman met misdadige eigenschappen. Toen hij er dan ook van hoorde, spande hij zijn krachten om het dier te vangen. Een week later verscheen het dier weer, nu in gezelschap van nog drie "bulten met nekken", die heel wat kleiner waren. Op praktisch hetzelfde moment verscheen

er een zwart prive vliegtuig en een onderzeeër. Er klonken schoten en èèn van de kleine plesiosaurussen viel op zijn zij en werd door een grijp-arm de onderzeeër ingevoerd. Het wanhopige ouderdier viel de onderzeeër aan, maar kreeg er geen vat op en verdween onder water.

De kleine Nessiteras werd "geveild" voor f2.000.000,-! aan de grootste dierentuininstantie van Europa, maar toen de Engelse regering erachterkwam trok James Flin-stein zich terug, na het dier afgeleverd te hebben. Het Loch Ness instituut schakelde de hulp in van Buck Stinger een prive detective die ook gefacineerd was van het monster. Dit was de grootste opdracht die hij ooit gehad had; de Engelse regering liet zelfs toe dat hij wapens droeg!!

"James Flin-stein is in een vliegtuig naar Wachington genomen," zei een piloot, "Ik zag hem er zelf in lopen." Onmiddelijk daarna startte er vanaf een vliegbasis een supersonische straaljager met als bestemming: de luchthaven van Wasching-ton. Ze namen ongeveer dezelfde route als het lijnvliegtuig en haalden het dan ook snel in en kwamen dan ook +/- een half uur voor het lijnvliegtuig aan.

Toen James Flin-stein het straalvliegtuig voorbij zag schieten nam hij maatregelen. Hij laadde zijn revolver en liep naar voren, sloeg toen ze geland waren de piloot keihard op zijn achterhoofd en brulde door de luidspreker: "Niemand mag het vliegtuig uit!!" Toen keek hij zenuwachtig naar buiten en wat zag hij ... De privedetective had de politie opgeroepen en bariceerde de landingsbaan en de ingangen. Ze wachten tot James Flin-stein naar buiten kwam. James trok zijn pistool, die hij teruggestoken had en schoot door de ruit: "Rinkel, rinkel." Hij duwde de resterende splinters eruit en richte. pang pang de twee schoten troffen een politieagent in zijn schouder. De man wankelde en viel. "Pang," weer een schot klonk maar ditmaal geschoten door Buck Stinger; hij had zijn pistool getrokken en vuurde naar het raampje

“Jammer, mis,” zei Buck en richtte opnieuw, opeens beng beng twee kogels sloegen vlak boven hem in het hout. “Argh,” hoorde hij en toen hij opzij keek zag hij hoe een ander met een dodelijke borstwond ter aarde viel. Buck bukte en rende in een zigzaglijn naar het vliegtuig toe. Toen hij onder het raampje stond hurkte hij neer en spande zijn spieren; daar kwam een arm naar voren. Buck sprong omhoog, strekte zijn armen en greep de arm van James Flinsteen. James was hier niet op berekend en werd door Buck uit het raam getrokken, ongeveer op hetzelfde moment renden de politiemannen naar voren en openden de deur, lieten de mensen eruit en schoten toen de worstelende Buck Stinger ter hulp. James Flinsteen lag eindelijk op de grond, uitgeschakeld. “Pff, zo”n sterke vent heb ik nog nooit meegemaakt,” zei Buck Stinger.

Intussen had het monster van Loch Ness wanhopig een zeiljacht aangevallen. Een week nadat het jong gekaapt was verscheen het nog een keer, ditmaal helemaal niet bang voor mensen. Er lag een “vastberaden bijna wanhopige” trek op zijn gezicht toen hij het zeiljacht aanviel. Het voorlijf was weer omhoog geheven en stormde hij op het schip af, het voorlijf storte op het schip neer. Het achterstuk brak af en het jacht begon te zinken. Terwijl het monster een nieuwe aanval voorbereide wist de bestuurder van het jacht te ontkomen. Na deze aanval ging het jacht onder water. Toen verdween het monster weer. Intussen werd met volle spoed het babymonster naar Loch Ness gebracht. Toen het in water verdween kwam nog even de kop van de grote boven water.

In dezelfde periode, dat wil zeggen zo rond mijn tiende levensjaar, waagde ik me ook aan het schrijven van gedichten. Twee daarvan wist ik in mijn schriften van destijds nog terug te vinden.

4. Verwaardeloosde rivier

Als ik langs haar loop,
zie ik waar het water kroop
schuim drijft op het oppervlak
op de oever ligt hout met lak

Oh, verwaarloosde rivier
vroeger was je fors en fier
nu zijn je vissen verdwenen
en liggen langs je stenen

op de oever sta ik te kijken
naar de strakke visselijken
bussen en vaten liggen er
kwam ik hier voor van ver?

riolen monden er uit
in kisten vol verrot fruit
de vissen en planten zijn weg
langs de oever licht een oude heg

van johan

5. De dinosaurus

Langs de oever van het meer,
loopt een brontosaurus.
hij trekt een plant uit als een veer
(voor ons een grote klus)

Voor hem staat een roofdier
hij rent het water in,
en dan snuift het roofdier:
“achternalopen heeft geen zin!”

Opeens staat voor hem een triceratops
en snuivend storten ze op elkaar.
Is dit het noodlot voor het roofdier?
en het scheelde geééén haar

of de tiranosaurus was er geweest,
weer ramt de triceratops op hem in!
het is net echt wat je leest

In het begin van mijn middelbare schooltijd stelde een vriend met wie ik veel optrok voor dat we samen een boek zouden schrijven. Ik had ondertussen leren typen op een mechanische typemachine. We zouden om de beurt een hoofdstuk schrijven. In de praktijk kwam dat neer op een kwart tot een halve pagina A4. Mijn vriend stopte al nadat hij twee hoofdstukken had geschreven. Op dat moment had ik echter al ideeën voor de rest van het verhaal in mijn hoofd zitten. Dus ik ging op eigen houtje verder. Zo ontstond het eerste langere verhaal dat ik ooit schreef: 'John en Cliff' - een verhaal over twee biologen die betrokken raken bij een incident met haaien in Amerika. Het boek was geïnspireerd door 'Jaws'. (Die film had ik natuurlijk niet gezien op die leeftijd, maar mijn vriend wel). De haaien bleken door de schurk van het verhaal op afstand bestuurd te worden, door computers ... Bijna veertig jaar geleden voelden die nog heel SF-achtig ... Hieronder deel ik twee fragmenten, overgetypt met alle foutjes die ik destijds maakte.

Na het voltooien van het eerste boek schreef ik nog twee boeken over John en Cliff. In een kwamen ze terecht op een eiland met roofzuchtige varanen en in de derde waren ze in het westen van de VS ...

6. John en Cliff

Uit hoofdstuk 18

De bezoeker vroeg of hij nu eindelijk in de klerenkast mocht kijken. Richard leidde hem naar die kamer. De strandwachter klom in de kleerkast en woelde door de kleren. Daarna opende hij de klapkast en zag de enigzins raar ogende computer... De enigzins kindse strandwachter zei: "Heb je geen spelletjes?" "tuurlijk, druk maar op de rode knop." De strandwachter deed het. Het scherm klapte open. Er verscheen een haai in het gezicht. "Nu moet je gewoon met de haai een groepje haaien aanvoeren en vechten met verschillende mensen." De strandwachter liet de haai met een groep van twintig haaien in de richting van een als een jacht ogend voorwerp zwemmen. Dat jacht was toevallig de net gemaakte boot van John. Ze waren net aan het bespreken en conclusies trekken, ze hadden bijna de conclusies zo ver doorgetrokken, dat Richard de dader móest zijn. Opeens: "John, op de radar, kijk... Haaien... twintig haaien!..." John keek en hief zijn hoofd in de richting van het raam: "Inderdaad... Cliff, we gaan de grove middelen gebruiken..." Aan de horizon verschenen één en twintig haaievinnen. De voorste was die van de grote... Cliff had de haai doder tevoorschijn gehaald, die John had geconstrueerd uit verschillende pistoolonderdelen en elektriciteit kabels. Cliff monteerde het op het boeghek. De groep haaien kwam in het vizier. Cliff aarzelde niet en haalde de trekker over. Een straal kogels gleed over de haaien. De strandwachter slaakte een kreet. "Ik wordt helemaal in de pan gehakt." "snel, laat de leider weg zwemmen", deed Richard alsof hij helemaal meeleeftde. John zag de grote wegschieten... De strandwachter

stond op en zei teleurgesteld: “rotspel...” Toen keek hij nog eens naar de computer: “Zeker een spelcomputer? lijkt op dat ding dat firma bek en co wel eens gemaakt heeft... Ach, dat waren geen spelcomputers....”

Hoofdstuk 20: De wraak die bitter was ...

In de duisternis rende Richard voort. Richard sprong over een beek heen en rende langs een heuvel. Opeens stond hij stil, keek om zich heen en realiseerde zich dat hij verdwaald was. De half duisternis maakte hem gek... half verrotte wilgen (of wat het dan ook zijn moge) leken op tartende spoken en monsters en Richard had het gevoel dat achter elke heuveltop een nieuw gevaar dreigde ... Hij rende voort en schreeuwde hysterisch: “In godsnaam... HELP ME...” Zijn gedachten warrelden als mistvlagen door zijn hoofd... Opeens struikelde hij... Een wolk zand stoof op onder zijn voeten... Hij greep naar obstakels die er niet waren en gleed naar beneden. Hij lag op zijn buik met zijn voeten naar beneden... De zandstroom drukte hem fijn. Hij schoot door dichte struiken en de takken striemden zijn gezicht. Een greep... Richard bleef in de struiken hangen. Even was een helder moment... Zijn gedachten bleven staan op een onderwerp waar hij altijd al aan had gedacht, zich over gevan... Hij had altijd al geweten dat het slecht was geweest wat hij deed en ditmaal leek het erop dat hij inderdaad naar de politie zou gaan. Net toen hij dit besluit wou nemen, dacht hij aan de woorden van Jim: “Richard... Ik ga nu sterven... Dood... John... nu ik het niet meer kan” Richard balde zijn vuist. Hij pakte de doos die hij altijd angstvallig had vast geklemd. Wat eruitkwam leek een computer met zeer weinig toetsen. Er zaten draaiknoppen aan de zijkant en bovenop was een klein beeldscherm. Richard drukte op een knop en de “bestuurder” schoot aan...

John was net bezig in te pakken en besloot nog één tochtje

te maken voor hij weg ging. Hij koerste gelijk op het eiland af en keek naar de ingestorte grot. Daarna voer hij om het eiland heen en voer rechtdoor. Opeens merkte hij op dat het water bevoog. Cliff was niet mee, jammergenoeg, omdat hij verder inpakken wou om, zo zij hij het, "Dit vervloekte oord te verlaten" Vervloekt was het... John had al in zoveel gevaren gezeten... Zijn ogen bleven steken op het bewegende water. Wat hij nu echter opmerkte was dat de boot "omsingeld" was door het bewegende water. Opeens staken er, plotseling, wel veertig haaievinnen bovenwater uit. De kring sloot zich meer en meer. John besloot, als het nodig was, dwars door de haaien heen te varen. Net toen hij naar het stuur liep, bonkte het schip met zo'n klap, dat John moest oppassen niet "het scheepshuis" uit te worden geslingerd. In een flits dacht hij aan de grote. Met zijn revolver in de hand rende hij naar buiten. Een volgende schot en de boot wankelde... John gleed van boord af. In een wanhoopsgreep pakte hij de reling vast...

Hoofdstuk 21: net gered/ Richard gewond...

Zijn positie werd steeds erger... Telkens opnieuw sprongen de haaien op om naar zijn benen te happen... John kon zijn benen weg trekken, maar bereikte hiermee ook dat zijn greep op de reling steeds lossier begon te zitten... De grote bonkte weer op het jacht en steeds dichtier kwam Johns lichaam bij het oppervlak van het water. Opeens schoot een haai boven water uit. John kon zijn hoofd net op tijd intrekken maar de haai versplinterde een stuk reling. Omgeven van metalen buizen storte John in het water... Op hetzelfde moment wierpen de haaien zich op John... In een wolk van schuim en golven probeerde de haaien John te verscheuren... John had zijn kieldolk in de vuist en hakte op de haaien los. Hij voelde de haaietanden diep in zijn lichaam doordringen... Toch besloot hij te sterven als een man. Recht voor hem waren een paar kieuwen en John

stak... Zijn mes scheurde haaien open en plofte in de vinnen en kieuwen die hem maar voorogen kwamen... De pijn werd bijna ondraaglijk en John voelde dat zijn adem op was... Een haai dook over hem heen. John kon niet meer en schoot naar boven... Zijn hoofd stak boven water uit. John kon nu niet zien wat zich onder de waterspiegel afspeelde en voelde een reusachtige staart tegen zijn zij slaan. John vloog door de lucht en dacht dat door de klap minstens 2 ribben waren gebroken... Hij plofte half op het dek en klemde zich aan de resten van de reling vast...

Cliff werd ongeduldig en vroeg aan de strandwachter(de nieuwe): "Ik begin ongerust te worden... Kijk even op je radar en zie of je het jacht nog ziet!" Even later kwam de strandwachter het huisje uitrennen: "Het jacht... Het licht... stil... Omgeven door... Haaien..." Cliff keek om zich heen en zag de speedboat van Richard die hem nooit gebruikt had en sleurde hem het strand af... Dit keer kwamen al de nooit gebruikte krachten boven en de strandwachter zag dat uit de rustige beheerste Cliff een beer van een vent tevoorschijn kwam. Evenlater zat Cliff op zee... Hij schoot de richting uit die de strandwachter gewezen had en zag na vijf minuten het jacht al liggen... Wat was dat? Ja, inderdaad, de strandwachter had gelijk, maar de haaien, ze waren er niet meer... Nog later zag hij een zwaar gewonde John op het dek liggen. Bij de boot aangekomen zag hij dat de reling finaal uit elkaar lag. Dat gaf niks, hoofdzaak was dat John leefde. Cliff dacht na, het jacht kon niet zinken, maar John moest nodig verzorgd worden. Cliff pakte John bij z'n middel en legde hem in de speedboat. Even later waren ze op de terugtocht. John opende zijn ogen: "Cliff... eindelijk ben je er... Ik... Hoe zie ik eruit?" Eigenlijk wist Cliff niks anders te antwoorden dan: "betreurenswaardig."

Behalve de drie John en Cliff-verhalen, voltooide ik ook een roman van ongeveer veertig hoofdstukjes over een kat die in de vrije natuur moet overleven, genaamd 'Bliksemflits'. Een korte tijd daarna schreef ik niet, totdat ik uit de bibliotheek een boek leende dat ik helemaal niet goed vond. Ik weet de titel ervan niet meer, alleen dat ik dacht: ik kan het beter. Ondertussen macht ik ook de elektrische typemachine van mijn ouders gebruiken en dat maakte het ook makkelijker.

Dus ik haalde mijn personages van een of twee jaar eerder weer uit de kast. Dit keer veranderde ik alleen de naam van één van de hoofdpersonen in Joost en maakte ik van hem een Nederlander. De twee kregen ook gezelschap van een Japanse elektronicaspecialiste, Yoko Ishida - het zal wel duidelijk zijn van welke stripboeken ik destijds fan was (en nog steeds ben). In totaal schreef ik tussen mijn veertiende en zestiende zeven delen van 'De avonturen van Joost, Cliff en Yoko'. Hieronder vind je een fragment uit het eerste deel, overgetypt uit de map waarin ik het bewaard heb, getiteld: 'Het eiland der pterodactylen'. Hierin is een vliegtuig neergestort op een eiland dat niet op de kaart leek te staan, waar naast de ruïnes van een Japanse legerbasis uit de tweede wereldoorlog ook verschillende prehistorische dieren blijken te huizen ...

7. Het eiland der pterodactylen

18. Avontuur in de regen

... Jaap ging bij het vuur zitten en keek naar de vier slapende gestalten. Zo nu en dan voelde hij even aan zijn been, die erg pijn deed. De tijd kroop voorbij. Een keer stond hij op en keek naar buiten. Voor zover hij in het schijnsel van verre bliksems zien kon, was het vliegveld in een waterplas veranderd. Rondom half zes die ochtend hoorde hij het. Er klonk een plassend geluid, alsof daar buiten iets groots rondliep. Nu klonk er het geluid van een dweil die door een laag water wordt gesleept. Nieuwsgierig hinkte Jaap weer naar de deur toe. Hij keek in de richting van het einde van de landingsbaan. Aan de horizon waren geen wolken. De zon ging op. En toen stokte zijn adem in zijn keel.. Scherp afgetekend stond daar een zwart silhouet. Het was een enorme voorovergebogen gestalte. Het grote lichaam werd door twee palen van poten ondersteund en in evenwicht gehouden door een lange staart, die in de lucht leek te hangen. Het opvallendst waren echter de enorme voorpoten. Ze waren minstens twee en een halve meter lang en getooid met enorme scheur en grijp klauwen. Boven op een korte nek stond een grote kop, die spiedend heen en weer ging. Het hele dier was meer dan twaalf meter lang. Het monster hield zijn kop schuin in Jaaps richting en stootte toen de verschrikkelijke brul uit die ze al zo goed kenden. Twee rijen lange tanden schitterden. Jaap stond angstig te kijken. Hij zag nu dat het dier grote groene schubben had en intelligente slangachtige ogen. Toen zette het een stap naar voren. Jaap draaide zich om. "Joost!!" Hij rende naar zijn vriend, "Joost!!, wordt wakker!" De gestalte op de grond kreunde en kwam overeind. "Een dinosaurus!!!" gilde Jaap...

19. Gevecht met de “verschrikkelijke klauw” ...

Geschrokken sprong Joost overeind. Hij rende naar de deuropening. Daar zag hij inderdaad het silhouet van de enorme dinosaurus. Het dier kwam dichterbij. Zijn huid glansde in de regen. Zijn voorpoten hingen omlaag en raakten bijna de grond. Na elke pas stond het dier stil, waarbij het zijn snuit in de lucht stak. “Wat een buitenkans” zei Joost enthousiast maar niet vrolijk: “Het is een Deinocheirus, ze hebben alleen zijn voorpoten als fossiel gevonden.” “Deinocheirus betekent trouwens: verschrikkelijke klauw” vulde Cliff aan, die naast Joost in de deuropening was komen staan. “Hij komt recht op ons af!” gilde mevrouw Rightman ontzet. De dinosaurus stond stil. Hij opende zijn bek, zijn tanden schitterden. De kreet klonk als de kreet van een tijger die zijn prooi gevonden heeft, maar dan enkele malen langer en harder. Joost pakte een geweer en stapte de regen in. Het was bijna opgehouden. Het schemerde. “Wacht op ons” riep Yoko. Joost keek om en zag zijn japanse vriendin achter hem aan komen rennen. In haar hand hield ze de sabel. Cliff hield het andere geweer in zijn handen. “Cliff,” zei Joost vastberaden, “Wij vuren op zijn ogen. Als hij gewond is, probeer jij hem in zijn buik te steken, Yoko.” De twee knikten, al even vastberaden. De deinocheirus draaide zich om en leek verbaasd naar het naderende drietal te kijken. Zijn spieren trokken zich samen, de meterslange staart sloeg op de grond. Joost en Cliff gingen naast elkaar staan, hieven hun geweren. “Vuur,” riep Cliff. Joosts geweer ketste, uit die van Cliff kwam een rode flits. De kogel raakte de hals van de deinocheirus. Achter hen was mevrouw Rightman naar buiten gekomen, gebiologeerd door het schouwspel. Het was een schampschot. De dinosaurus brulde en maakte onverwacht een snelle beweging. De dinosaurus sprong op hen af, zich met zijn staart

in evenwicht houdend. De drie renden uiteen. Een ogenblik bleef het dier staan, twijfelend. Het richtte zich op. Zijn groene schubben glansden in de regen. Toen hief het zijn voorpoten op. Jaap stapte ook naar buiten, de pijn in zijn been vergetend. Een ogenblik zag hij niets door de regen en de schemering, toen zag hij de monsterlijke dinosaurus op mevrouw Rightman toelopen, sneller dan hij had verwacht. Hij was echter dichterbij. Jaap begon te rennen, zijn been negerend. Zijn voeten spatten door de plassen. Nog maar twintig meter. De deinocheirus zette zich steeds met de lange achterpoten af, zijn vooroverhangende bovenlijf zwaaide heen en weer. Mevrouw Rightman gilte en huilde. Ze bleef echter staan, haar ogen op het naderende gevaarte gericht. Jaaps benen trokken samen voor een wanhoopssprint. Zijn linkerbeen leek door pijn te worden verscheurd. De dinosaurus zwaaide zijn lange voorpoot met de dodelijke klauw naar voren. De regen droop er vanaf. Nog net op tijd raakte Jaap mevrouw Rightman, sleurde haar weg. De klauw vloog vlak langs zijn rug. In de lucht draaide hij zich om. Met een pijnlijke klap kwam hij op de grond, in een plas. Zijn been leek te barsten en hij zag sterretjes. Het tweetal bleef versuft liggen. De dinosaurus liep langzaam op hen af, hief de kop en brulde. Joost en Cliff aarzelden niet. Ze vuurden tegelijk. Cliff miste echter. Joost zag de deinocheirus zich verbaasd omdraaien en op hem af komen. De grond dreunde onder de neerkomende achterpoten, terwijl het monster zijn prooi in het oog hield. Joost draaide zich om en begon te rennen. Hij wist dat hij te langzaam ging. Hij gooide zijn geweer weg en sprintte. totdat hij uitgleed in een plas en met een smak op het beton terecht kwam. Kreunend bleef hij liggen. Voor zijn ogen leek alles te draaien. Hij draaide zich om en keek in de grote ronde ogen van de deinocheirus, recht boven hem. Hij zag speeksel uit de mondhoeven druipen, de grote schubben, de naar beneden hangende enorme voorpoten. Hij wist nu wat die parasaulophus had verwond... Wild greep hij naar zijn

pistool. Hij vuurde omhoog. Brullend deed de dinosaurus een stap achteruit en hief zijn linker voorpoot om toe te slaan. Joost wilde de trekker nog een keer overhalen. Het pistool ketste... dat juist op een moment als dit zijn kogels op moesten zijn ... Een windvlaag stootte het water op en door een waas zag hij de klauw op hem afkomen... Steeds verder rukte het wolkenloze gedeelte bij de horizon op. De zon rees en het werd licht. Het eiland glom van het water. Een tweetal pterodaktylen vloog op van de rotsen en vlogen naar het toneel van de ongelijke strijd...

20. Het einde van de draak...

De deinocheirus stond gebogen over een liggende gestalte en het was duidelijk wat er zou gaan gebeuren... Nee toch niet. Een andere gestalte rende naderbij. Yoko liep recht op het monster af. De sabel in haar hand schitterde. Verbaasd keek de dinosaurus op. Hij draaide zich langzaam om naar de nieuwe aanvaller. Nu sprong hij op de prooi af. Yoko ontweek de zwaaiende voorpoten. Haar mes stootte diep in de buik van het monster... Woest sprong de deinocheirus naar voren, daarbij veroorzakend dat het mes nog dieper naar binnen drong. Yoko zag de enorme kop naar beneden komen. De bek wijd open, tanden als keukenmessen. Weer ontweek ze zijn klauwen en sprintte tussen zijn achterpoten door. De dinosaurus draaide zich zo flitsend om, dat zijn voorpoten de grond raakten. Brullend sprong het dier op de tartende Yoko af, zijn klauwen geheven. De staart zwaaide. Yoko rende haaks van de aanval weg. Haar aanvaller had een kleine achterstand. Toch had het monster haar in drie passen ingehaald. Hij haalde uit met de machtige rechter voorpoot. Yoko liet zich in de plassen vallen, de kromme klauwen misten haar rug nog net. Plotseling merkte ze op dat het niet meer regende. Het was veel lichter, de wolken waren bijna verdwenen. Ze rolde opzij, waardoor de rechter

klaauw van de deinocheirus op het beton sloeg. Toen hoorde ze een gewerschot. Ze hief zich half op. Daar stond Cliff, zijn geweer geheven. De dinosaurus stond stil, door de pijn van de kogelwonden en de sabel gemarteld... Yoko kwam overeind en rende blindelings weg. Ze bevond zich vlak bij het ravijn, ze kon de branding horen ruizen. Toen hoorde ze de knal waarmee de twee achterpoten en de lange staart achter haar op de grond kwamen. Ze had geen tijd om te reageren, ze werd door de slag meters weg geslingerd. Yoko maakte zich zo klein mogelijk, raakte toch de grond. "Nu is alles voorbij," dacht ze in die milliseconde... Opeens... Een knal... De schokgolven van de explosie drukten haar tegen het beton... de lucht werd uit haar longen geperst en ze verloor het bewustzijn... Joost zag de rookwolken, ook zag hij hoe de deinocheirus wankelde en hoe het enorme groene lijf over de rand verdween. Een laatste gil weerklonk. "Heb jij die handgranaat gegooid, Cliff?" vroeg hij zich naar zijn vriend wendend. Die draaide een puntje aan zijn snor en zei: "nee, ik had niet eens een handgranaat." Ze rendden naar de rand toe. Diep beneden kwam de kop van de deinocheirus boven water. De voorpoten sloegen steeds tegen de rotsen. De klauwen probeerden wanhopig houvast te vinden. Het dier gilde van pijn. Enkele rode wolkjes kwamen in het heldere blauwe water omhoog. "Het einde van de draak..." zei Cliff dramatisch. Toen keek hij Joost aan. "Zou je niet eens naar Yoko kijken?" Op dat moment werd de deinocheirus twee meter omhoog getild. Een afschuwelijke gil weerklonk, een gil van pijn... Ook klonk er gekraak van botten... Vervuld van afschuw keken de twee weer naar beneden. Grote wolken bloed kwamen omhoog, de dinosaurus was onder water verdwenen. Toen werd hij weer boven water getild. De enorme gekartelde kaken van een grote zwarte kop met grote ogen hadden zich om zijn keel gesloten. De voorpoten van de gekwelde dinosaurus sloegen tevergeefs op de pantserplaten, maar haalden niets uit. Het dier kon geen geluid meer maken en sperde wanhopig

zijn kaken uiteen, waaruit golven bloed kwamen. Toen verdwenen de twee monsters onder water. Joost had zich aan de rand vastgeklemd en staarde nog steeds naar beneden, waar meer en meer bloed het water rood kleurde. "Een deinichthys." zei hij met een stem vol afschuw. "Een dunkleostheus." zei Cliff, even verbijsterd. "Een deinichthys." zei Joost luider. "Niet waar!" reageerde Cliff, "Het was een dunkleostheus." "Wat weet jij er nou van?" Joost leek nu echt kwaad. "Evenveel als jij!" riep Cliff. Ze waren gaan staan en keken elkaar aan, terwijl ze luid hun mening verkondigden. "Deinichthys!!" "Niet waar!" "Wel!" "Maar het was wel een monster," sloot Joost de discussie op rustige toon. "Ze leken trouwens op elkaar," zei Cliff vrolijk. Ze hoorden gezoem. Snel draaiden ze zich om. Ze zagen een gestroomlijnd, zilverglanzend ding tussen de ruines verdwijnen. Het had helicopterwieken en achteruit kwamen rode stralen. "Dat ding heeft Yoko dus gered." merkte Jaap op, die hinkend dichterbij was gekomen. "Oh ja," riep Joost, "Yoko." Hij rende op de liggende gestalte toe en boog zich over haar heen...

Ik had altijd al veel korte SF-verhalen gelezen. Mijn vader had namelijk verschillende bundels in de kast staan en ik leende ze ook uit de bibliotheek. Natuurlijk probeerde ik ze vervolgens zelf ook te schrijven. Ik schreef mijn verhalen eerst met de hand, waarna ik ze overtypete op A5-formaat (tweezijdig). Ik tekende er een kaft bij, en zo had ik mijn eerste bundel, 'De sprinkhanen'. Het titelverhaal heb ik later herschreven en kun je vinden in het boekje 'De mens, een sprinkhaan'.

Onze leraar Nederlands vroeg of we wel eens een boek hadden geschreven. Als dat zo was, mochten we het op de lijst zetten voor Nederlands, als hij het goed genoeg vond. Ik liet mijn leraar mijn bundel lezen en ik mocht het inderdaad op mijn lijst zetten. Toen ik rond mijn achttiende de Macintosh-computer van mijn opa kreeg, typte ik de verhalen uit 'De sprinkhanen' daarin over, waarbij ik van de gelegenheid gebruik maakte ze licht te herschrijven. Die versie beschouwde ik als de definitieve. De digitale bestanden uit die tijd heb ik niet meer, wel staan de printjes van een ouderwetse matrixprinter nog in een map in mijn kast. De volgende verhalen zijn daaruit overgenomen (inclusief de fouten).